

ЛЮБИСТОК

сторінка
про
кохання,
сім'ю
і самотність

ЛІРИЧНЕ

Вас так ніхто не любить. Я один.
Я Вас люблю, як проклятий. До смерті.
Земля на небі, вечір, щастя, дим,
Роки і рік, сніги, водою стерті,
Вони мені одне лиш: Ви і Ви...
Димлять століття, води і народи...
Моя Ви пам'ять степу-ковили,
Зорі червоний голос і свободи.
Дивіться, гляньте: мій — то голос Ваш:
Як світиться він тепло на світанні...
Я Вас люблю, як сіль свою Сиваш,
Як ліс у грудні свій листок останній.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

ЧОЛОВІКИ І ЖІНКИ ЗАКОХУЮТЬСЯ ПО-РІЗНОМУ ЧОЛОВІКИ ШВИДШЕ ЗАКОХУЮТЬСЯ

Вчені стверджують, що спочатку сумнівалися щодо цього факту, бо раніше вважали, що це жінки закохуються за кілька секунд, проте дослідники кажуть, що насправді почуття любові швидше розвиваються у чоловіків.

А все тому, що жінки з доісторичних епох розвивали потребу захистити себе, і це диктує їм обачність при виборі партнера. Тому дівчата ретельно зважують, з ким бути і кому зізнаватися в почуттях. Натомість чоловіча прихильність обумовлена меншим набором вимог, тому любов до них приходиться простіше.

ЧОЛОВІКИ ПЕРШИМИ ЗІЗНАЮТЬСЯ В КОХАННІ, АЛЕ ЖІНКИ – ЧАСТІШЕ

Дослідження в коледжі ВМСС підтвердили, що жінкам потрібно більше часу, щоб заявити про почуття коханому, а чоловіки не витрачають час на роздуми і зважування, тому швидше зізнаються в почуттях.

Проте психологи також зауважили, що на початку відносин чоловіки готові сказати фразу «Я люблю тебе» раніше, проте жінки роблять це частіше. До того ж, ці слова мають набагато більше значення для дівчат, ніж для хлопців.

ЧОЛОВІКИ ЧАСТІШЕ ЗАКОХУЮТЬСЯ

Згідно з дослідженнями вчених з Техаського технологічного університету, жінки спочатку самі закохуються, а потім мобілізують всі ресурси, щоб закохати в себе партнера. Натомість чоловіки менше стурбовані постійністю та частіше закохуються.

ЖІНОК МЕНШЕ ХВИЛОС ЗОВНІШНІСТЬ

За висновками вчених, жінки при виборі партнера не звертають великої ваги на зовнішність, їм важливіші внутрішні цінності і риси характеру. Вони шукають чоловіка, який буде турботливим, сильним, щедрим, завжди готовим підтримати і захистити.

ОТ ВАМ І НЕВІСТОЧКА...

Ще у школі Іван видавався старшим за своїх однолітків. Та й у школу йому не хотілося ходити. Якщо приходив на навчання, то тільки заважав учителям. А ті часто з плачем відвідували матір, що жила недалеко від школи. У їхній сім'ї більше нікого не було. Батько трагічно загинув, Коли Іванові виповнилося два роки. Не склалося життя у матері, а тут дивись, ще й син розбишакою росте. З горем якось вчителі випустили Івана зі школи..

Завів Іван дружбу зі старшими хлопцями, які все частіше запрошували його до чарки. Вночі хлопець блукав по селу, а вдень досипав. Ганна дрова рубала сама, сіно заготовляла теж. Сама відпа-се корів, коли прийде черга, ще й їсти для сина приготує. Заздрила сусідам, що у них ростуть роботящі діти, а її Івана не можна заставити до роботи. Живе син лише одними обіцянками. Все, що скажеш зробити, відкладає на завтра. Думала, аби швидше пішов в армію, може, там навчать розуму. Та, повернувшись із армії, Іван почав ще більше пити. А в матері тільки одні переживання. Бідкалася сусідам, щоб хоча не жинився, а то матиме ще більше клопоту, зіпсувавши комусь життя. Івана всі добре знали у навколишніх селах, бо часто там влаштовував бійки.

Одного разу біля річки влітку хлопці та дівчата справляли свято Івана Купала. Був серед них й Іван. Він бачив, як за ним, п'яним, постійно стежить Люба. Сподобалась вона йому. Невдовзі Іван запропонував їй вийти за нього заміж. Люба відразу й погодилась стати вірною йому на все життя. Домовилися про заручини. Син розповів усе матері. Ще більший страх охопив Ганну, як поду-

мала, що хтось вийде за нього заміж. Сором'язливо вона їхала на заручини у сусіднє село:

- Та хто за тебе піде? – всю дорогу буботіла Ганна. – Краще вертаймося назад. Не морочи людям голови, бо будуть проклинати мене все життя через тебе.

- Не бійтеся, мамо, - говорив Іван. – Після весілля все буде гаразд.

Ось і заручини. Ганна до Люби: - Дитино! Не йди за нього. Він п'яниця на всю округу. Будеш мати горя. Прошу тебе, дитино, не виходи! Він нічого не вміє робити. Знає одну лише горілку. Він і тебе на неї промінє. Послухай мене, бо все життя будеш плакати.

- Ні, мамо, він мені суджений. Що дав Бог, те й буде. А я піду за нього заміж, – відповіла Люба.

Невдовзі весілля. Музика грала на все село. Одні раділи створеній новій сім'ї, іншим було однаково – аби тільки випивка та закуська.

З першого дня Люба взялася за домашню роботу. І біля Івана з ласкою:

– Давай нагодуємо поросят, давай по-доїмо корову.

Як бджілка, поралася вона по домашньому господарству. Іван теж біля неї. За роботою не мав часу на випивку. Навчила Люба його косити сіно, складати в копицю. А як потрапила в лікарню, то Іван сам виконував домашню роботу без матері.

З часом у селі не стало постійної роботи. Подружня пара виїхала у білоруське село, що по сусідству з Україною. Працювали на фермі. Матір провідували часто. Любине фото висіло на районній Дошці пошани. Сім'я користується повагою у селі. Вони простелили дорогу у життя двом дітям, які мають дружні родини.

До кінця свого життя Ганна тішилась невісточкою, яка вивела сина в люди.

Микола ЩИТИНЕЦЬ

ЧОМУ ЛЮДИ БРЕШУТЬ СВОЇМ ПАРТНЕРАМ У СТОСУНКАХ ТА ЯК ЦЕ ПРИПИНИТИ

Довіра – це найважливіший фактор міцних стосунків, проте все більше людей зізнається в тому, що вони приховують від другої половинки деяку інформацію. Що змушує пари брехати один одному?

БРЕХНЯ «НА БЛАГО»

Часто людина приховує неприємну правду від другої половинки, щоб не засмутити її/його чи не посваритися через це.

БОЯЗНЬ РЕАКЦІЇ ДРУГОЇ ПОЛОВИНКИ

Якщо у минулих відносинах (або в минулому з нинішнім партнером) ваша друга половинка дивно зреагувала на якусь інформацію від партнера, то вже вдруге людина може не приховувати цю інформацію.

Наприклад, хлопець міг злитися, якщо дівчина спілкувалася з кимось, хто йому не до душі, або відповідала на дзвінки колишнього тощо. Тому коли це повториться, дівчина вже не зізнається про це коханому.

Але це може зруйнувати стосунки, адже з часом все таємне стає явним. Так, ви чи ваш партнер може проговоритися, помітити щось в телефоні, отримати оловніщення з відміткою на фото тощо – безліч способів «попасти на брехні». А це

приведе до втрати довіри та, можливо, навіть до сварки чи розриву.

Як припинити брехати партнерові:

Не бійтеся говорити про те, що вас турбує

Парі буде набагато простіше будувати союз, в якому можна спокійно все обговорити і не боятися критики чи дурних сварок.

Поясніть один одному свої мотиви

Інформація, яку ви приховали, може викликати обурення. Тому краще поясніть свій вчинок. І пам'ятайте, що у партнерів можуть бути особисті таємниці один від одного.

Вибачайте

Ідеальних людей не буває, і часто ті, кого ми любимо, бувають трохи незрозумілими. Тому навчіться прощати один одного за маленьку брехню та бути терплячими до коханої людини.

Будьте готові працювати над відносинами

Це набагато складніше, ніж сваритися, але набагато ефективніше на перспективу. Якщо ви хочете позбутися брехні в парі, станьте відкритими один до одного, припиніть приховувати інформацію та працюйте над стосунками.

ДИВОВИЖНИЙ ЦВІТ ДУШІ «ПІДБИТОГО КАЧЕННЯТИ»

Віктор вперше приїхав на Волинь. Друг Василь, з яким разом навчалися, запросив його на іменини до сестрички і разом відпочити на берегах озера, що красувалось у селі. Ще й до хати не зайшли, як швиденько занурилися у чисту голубинь водойми. А тоді вже й до оселі, де вже святкували день народження Катрусі. Їх обох раді були бачити і швиденько знайшли місце за святково накритим столом.

А коли присіли, у Віктора відразу застукотіло серце й млюсно стало на душі... Навпроти, навпроти були дивовижні очі. Очі, в яких бачив племінючий вогонь в одну мить, в іншу – холодну і порожню безодню. Ні, не порожню. А безодню, наповнену боєм. І він разом з нею, ще не розуміючи чому, але разом з нею, з її поглядом, то згорав, то оповивався сумом. Такого з ним ще не було...

Полинула музика, всі пішли до танцю. Всі пари закружляли у вальсі. І Віктор запросив до танцю Надійку. А вона чомусь так зніяковіла. Здавалось, биль пронизав її всю. І цей незрозумілий биль вмиг перекинувся на нього. Водночас в кімнаті всі затихли. Його погляд обміряв тих, хто щойно танцював і веселився, тих, хто затаїв подих і спостерігав за ним... Віктор нічого не розумів.

І тут іменинниця підбігла до юнака й потягла до танцю. А Надійка залишилась одна. Як сиділа за столом, так і залишилась.

- Вона не танцює, - почув Віктор Катрусин шепіт. – Прошу, не запрошуй її більше до танцю. Не роби їй боляче...

Катруся, трохи помовчавши, додала:

- Надійка – інвалід... І групи... з дитинства... Вона ледве ходить...

Отак серед танцю і стояли обоє мовчки. Ошелешений почутим Віктор і Катруся, яка не віддала, що далі робити. Веселитись, розважати Віктора, чи бігти до подружки і якось її роз-

радити. Заглянула в її очі і аж злякалась, стільки болю у них! Тож швиденько підбігла до неї, пригорнула, немовби хотіла розділити біль дівчини навпіл. А серце підказувало: подруга закохалась з першого погляду. Хоч сто разів чула, як Надійка переконувала себе й інших, що цього світлого почуття не пустить до свого серця, до своєї потайки сплаканної душі. Не пустить. Не вірила, що її, інваліда, хтось покохає. А її любов, була певна, згубить її, знищить і не дасть жити далі. Нерозділена любов, зражена любов, зболена любов. Іншої вона не уявляла.

... Додому Надійку проводжав Віктор. Вона, як підбите каченятко, але таке гарне і миле. А він – високий, здоровий красень. Пішли удвох. Замріяні. Задумані. Закохані...

Катруся дивилася їм услід. І плакала. Плакала, відчуваючи велику тривогу за подругу. Чомусь думалось: Віктор поїде, а Надійка залишиться розбита, розтерзана, знищена. Любов їй щастя не принесе. У її щастя не вірила і Катруся.

Та Віктор поїхав додому не один. Через два тижні поїхав разом з Надійкою, знайомити її зі своїми батьками. Він якось навіть і не помічав, що одна ніжка коханої набагато коротша від іншої, та ще й скривлена – навиворіт, що за пишним руським, аж до пояса, волоссям криється на спині горбик. Він цього не бачив. Бачив лише сонечко, що світилось тільки для нього, душу, в якій лише він, день і мить, у яких жили разом, сплвівшись в єдине ціле і душею, і помислами, і тілом.

... А в селі перешіптувались. Приворожила, говорили. Хоча

Надійку і шкодували, і захоплювались нею. Вона була якоюсь такою чистою, світлою, неповторною, аж випромінювала добро, теплоту. Тож недаремно засвітилась весняним сонечком для Віктора. Недаремно, побачивши це світло у душі, прийняли її з теплотою і батьки нареченого, його родина. Хоч і краялось у них серце, ох, і краялось – інвалід же.

А скільки радості було, скільки щастя, як появились на світ синочок, а потім донечка. І Надійка всьому давала лад. Встигала, находила у собі сили, щоб дітей гарно ростити, щоб Віктор і сім'я були щасливими, щоб чоловік продовжував її спопеляти закоханими очима. І їй це вдавалось.

Приворожила? Вони живуть у щасті і злагоді. А такого зробити ніяка ворожка не зможе. Хіба що Любова!

Валентина БОРЗОВЕЦЬ